

Arrest

nr. 197 425 van 3 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Gloria MWEZE SIFA
Rue de Wynants 33
1000 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 28 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DIMONEKENE - VANNESTE, die loco advocaat G.MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 september 1976.

Op 28 december 2017 komt de verzoekende partij met haar twee minderjarige kinderen aan met een vlucht vanuit Kinshasa. Zij is op dat moment in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Op 28 december 2017 neemt de verwerende partij de beslissing tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Op 28/12/2017 om 10.25 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, K. H. [...] Hoofdinspecteur de heer / mevrouw : naam B.[...] voornaam T.W. Y. [...] geboren op 04.09.1976 te Mbandaka geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende + twee kinderen : O.D. [...] (geb° 15.04.2006) en D.T. [...] (geb° 09.07.2007)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer [...] afgegeven te MINAFFET op : 24.11.2017 houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa in vertegenwoordiging van Frankrijk geldig van 25.12.2017 tot 18.01.2018 voor een duur van 9 dagen

afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

- *(E)ls niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Reden van de beslissing: Betrokkene reist samen met twee minderjarige kinderen en verklaart voor toerisme naar Parijs (Frankrijk) door te reizen. Hij legt doorreistickets naar Parijs en een hotelreservatie in het “Hôtel Paris Montmartre” in Parijs voor. Echter bij controle door de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal bij het hotel blijkt er geen reservatie op naam van betrokkene of de kinderen te bestaan. Zodoende kan hij niet aantonen waar hij zal logeren tijdens zijn voorgenomen verblijf van 7 dagen (terugkeertickets dd. 03.01.2018). Met betrekking tot het voorgenomen toeristisch verblijf kent betrokkene buiten de Eiffeltoren geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in Parijs. Hij legt een toeristische planning voor doch kent de inhoud van deze niet en kan geen toelichting geven omtrent enige toeristische activiteiten. Betrokkene kan niet aantonen dat hij in de voorwaarden is van zijn visum en voldoet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscodes*
- *[...]”*

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ook de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en de beslissing tot intrekking van haar visum.

2. Over de rechtspleging

2.1. Er wordt opgemerkt dat de verzoekende partij verkeerdelijk het gebruik van de Franse taal als proceduretaal vordert.

Waar de verzoekende partij opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de

voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regeling op dezelfde wijze dient te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

2.2. Op de bestreden beslissing staan ook twee minderjarige kinderen vermeld. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verklaarde de verzoekende partij dat het haar twee minderjarige kinderen waren.

Uit de stukken van het administratief dossier van 29 december 2017 blijkt dat *“na verklaringen van de heer B.T [...] blijkt dat betrokkene niet de vader is van de 2 minderjarige kinderen.*

=> *Dhr. B. [...] wordt overgebracht naar TC Caricole*

=> *De 2 minderjarige kinderen worden overgebracht naar OOC door voogdijdienst.”*

Uit het mailverkeer van 29 december 2017 tussen de verwerende partij en verschillende diensten waaronder de politiediensten WANO, wordt wederom bevestigd dat de verzoekende partij niet de vader is van de twee minderjarige kinderen die op de bestreden beslissing vermeld worden, en dat de kinderen worden opgevangen door de dienst voogdij.

In zoverre de verzoekende partij wenst op te treden als wettelijke vertegenwoordiger van de twee minderjarige kinderen vermeld op de bestreden beslissing beschikt zij niet over de vereiste hoedanigheid, nu zij niet de vader van de twee minderjarige kinderen is.

Bij schrijven van 3 januari 2018 geeft het bureau geschillen van de Dienst Vreemdelingenzaken ook aan dat de twee minderjarige kinderen, die op de bestreden beslissing vermeld worden, *“niet meer ter beschikking van DVZ staan”* en niet teruggedreven worden.

Voormeld arrest heeft bijgevolg enkel betrekking op de verzoekende partij, met name de heer B.T.W.Y.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegde plaats

Op 28 december 2017 wordt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de verzoekende partij genomen. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. Ter terechtzitting werd de verzoekende partij geconfronteerd met het gebrek aan rechtsmacht van de Raad dienaangaande. De verzoekende partij repliceert hierop niet.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een beslissing tot teruggrijving is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt dat het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie staat.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.3.1. De verzoekende partij stelt dat zij aan de visumvoorwaarden voldoet gelet op de afgifte van het visum destijds door de bevoegde ambassade. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing aldus tegenstrijdig is met de visumafgifte. Daarnaast had de verwerende partij haar in de mogelijkheid moeten gesteld hebben om een nieuw hotel te boeken nadat - of indien - gebleken was dat de voorgelegde reservatie van het 'Hôtel Paris Montmartre' niet bestond.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf staven, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat de verzoekende partij die verklaart om toeristische doeleinden naar Frankrijk te gaan en eveneens in het bezit is van een reisprogramma, doch kan geen toelichting geven omtrent enige toeristische activiteit in Frankrijk en is niet in het bezit van een hotelreservatie.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De

Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de verzoekende partij kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf de verzoekende partij kunnen teruggedrijven.

De Raad wijst er op dat artikel 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet verder bepaalt: *“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”*

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij, uit het loutere feit dat zij bij haar aanbieding aan de grensdoorlaatpost in het bezit was van een geldig visum afgeleverd door de Belgische ambassade, geen verwachting kan putten dat haar toegang tot het grondgebied niet meer zal worden gecontroleerd zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en dat zij zodoende niet zou kunnen worden teruggedreven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid 3°, van de Vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontnemen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing is de verzoekende partij in gebreke gebleven het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. De vaststellingen van de verwerende partij vinden hun grondslag in het administratief dossier.

Determinerend is hier dat de grenspolitie de verzoekende partij verwijt dat zij niet bij machte is om haar voorgenomen verblijfsdoel te staven.

Vooreerst kan redelijkerwijze van de verzoekende partij, die verklaart naar Frankrijk te reizen voor toeristische doeleinden, worden verwacht dat zij toelichting kan verschaffen omtrent toeristische activiteiten in Parijs en in het bezit is van een hotelreservatie voor de duur van haar verblijf.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt met betrekking tot de hotelreservatie van de verzoekende partij dat:

- *“Betrokkenen leggen een reservatie voor in het Hôtel Paris Montmartre van 28/12/2017 tot 03/01/2018. Het valt ons onmiddellijk op dat deze “reservatie” er niet echt professioneel uitziet. Wij proberen contact op te nemen met het telefoonnummer dat op de stempel onderaan het document is vermeld (0033 14 60 60 771), maar moeten vaststellen dat dit nummer niet is toegekend.*
- *Via internet vinden wij een ander nummer (0033 14 29 40 250) waarop we inderdaad terecht komen bij het betreffende hotel. De persoon die we aan de lijn krijgen, doet opzoekingen, maar kan geen reservatie op naam van één van de betrokkenen terugvinden.*
- *Wanneer wij het referentienummer dat op de “reservatie” staat willen doorgeven aan de hotelbediende, verklaart deze onmiddellijk dat het betreffende hotel geen gebruik maakt van dergelijke referentienummers.*
- *Wij dienen dus vast te stellen dat er geen hotelreservatie is.”*

Gelet op hetgeen voorafgaat kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij haar simpelweg in mogelijkheid had moeten stellen om een nieuwe reservatie te maken op het ogenblik dat bleek dat de voorgelegde reservatie niet geldig was. Het feit dat een voorgelegde reservatie niet geldig is, is immers zonder meer een zeer pertinent gegeven in de beoordeling dat het doel en het verblijf niet gestaafd worden door de voorgelegde documenten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met betrekking tot het reisdoel de verzoekende partij verklaard heeft dat:

“Betrokkenen verklaren voor toerisme naar Parijs te gaan. Wij ondervragen betrokkene betreffende zijn toeristisch reismotief, maar betrokkene kan ons niet echt toeristische trekpleisters in Parijs opnoemen. Behalve de Eiffeltoren en “het museum” (?) kan hij ons niet verder helpen. Plots haalt hij een toeristisch plan boven dat hij ons overhandigt. Wij ondervragen hem betreffende de verschillende plaatsen die in dit toeristisch plan zijn opgenomen, maar hij blijkt weinig méér uitleg te kunnen geven.”

Het is evenmin kennelijk onredelijk om te verwachten dat iemand met toeristische bedoelingen, ook (naast de Eiffeltoren) toeristische trekpleisters kan opnoemen en de nodige toelichting kan verschaffen omtrent de toeristische planning die zij zelf voorlegt.

De Raad is *prima facie* van oordeel dat de grenspolitie in alle redelijkheid en met inachtneming van alle voorliggende feiten tot de conclusie is kunnen komen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in het bezit is van documenten die het doel en het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Indien de verzoekende partij werkelijk toeristische bedoelingen had dan kan van haar minstens verwacht worden dat zij toeristische trekpleisters in Parijs kan opnoemen, zij enige toelichting kan geven over het toeristisch plan dat zij voorlegt en enige interesse toont in mogelijke bezienswaardigheden die zij tijdens haar verblijf wenst te bezoeken, hetgeen klaarblijkelijk niet het geval is.

Tot slot wijst de Raad erop dat de geloofwaardigheid van de verzoekende partij ondermijnt wordt door het gegeven dat ze oorspronkelijk verklaard heeft dat de twee minderjarige kinderen die haar vergezelden haar kinderen waren, terwijl ze achteraf op deze verklaringen is teruggekomen. De kinderen werden heden onder de Dienst Voogdij geplaatst werden.

De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk tot het besluit kon zijn gekomen dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan enkel worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641). De Raad kan slechts vaststellen dat het de verzoekende partij in casu niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij niet deugdelijk tot het besluit kon zijn gekomen dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.4. De middelen zijn niet ernstig.

4.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

M. RYCKASEYS